Interiorizarea unei experiențe de creație

On Septembrie 25, 2020

Trebuie totdeauna să ai în vedere o anumită linearitate intrinsecă a vizualului înainte de a explora spiritualitatea propriei naturi într-un spațiu al creației.

Creația este rezultatul unei munci din care ai de câștigat stări de spirit ale locurilor și elementelor imortalizate, sau este ca o mânecă lungă pe care o tragi mereu până la cot ca să obții un alt look. Creația este o clepsidră în care pui nisip și cineva trebuie să o întoarcă mereu, însă la timp, ca să nu-și piardă corpul simbolic. Bineînțeles, ca să ajungi să înțelegi toate astea trebuie să știi să privești în direcția care trebuie, iar acest lucru este ca și cum ai vedea zburând pe cer o pasăre rară, ea zboară și totul pare creat de un arhitect, ca și cum cineva ar fi îndemnat-o să plutească între cer și pământ.

Da, creația și Dumnezeu întrunesc toate calitățile unei ființe a cărei dimensiune sensibilizantă este mereu activă, definită prin puritate, candoare și lumină, iar criticile în această direcție sunt când ascuțite, când conștiincioase. Nu putem face o ierarhie despre asta, ar trebui să fim ori aspri, ori clarvăzători. Ceea ce preferăm să știm despre creație este ca o derulare a anotimpurilor sufletești. Mișcarea fizică este o expresie elementară a vieții, din ea rezultă un dinamism lăuntric ca o captare a vieții sănătoase.

Creația tace înainte de a deveni faimoasă, uneori tace fiindcă nimeni nu-i sesizează valoarea. Toate tăcerile au ceva în comun, sunt un fel de răscoală a imaginilor care deși nu vrem ne apar mereu în minte...unele tăceri anulează, altele sugerează, iar altele ne fac să trăim o viață poetică.

Da, tăcerea este o carte nescrisă, însă amanetată, iar creația își așteaptă și ea poezia, așa cum poetul își caută cuvintele cele mai sublime pentru a descrie lumea în care s-a retras. Observăm că în toate tablourile pictate există o exuberanță prunuțață, simțitoare, duioasă, plină de mister și de metafore, ca o poezie, câteodată sugrumă gusturile fine, alteori produce frenezie. Tot aici se remarcă o domolire a vieții, ca o purificare a liniilor de forță ale limbajului poetic care câștigă în eleganță printr-o finețe a gustului pentru scrisul artistic, din care rezultă FRUMOSUL. Bineînțeles, creatorul nu este o marionetă din care curg cuvinte, e mai degrabă ca un geam prin care azi vezi ceva și mâine nimic.

Leadership: Experiența ta de creație îți dă certitudinea că locul care îți conține gradul de spiritualitate determină organizarea percepției cu privire la reflexia personalității tale în alte personalități?

De la creație se poate ajunge mai departe, la perfecțiune, aceasta din urmă fiind ca un bilet valoric trimis alb: depinde cine te valorizează, cât e de hotărât și eficace. Dar, mai adesea, creația se poate manifesta ca o culoare care îți sare în ochi numai dacă este executată tehnic și dacă constituie o interpretare frumoasă și modernă a tendințelor viitoare în artă. Iar perfecțiunea la care se ajunge este doar o descriere însuflețită a lungimii și consistenței culorii, uneori este stare reală a îndrăgitului artist, alteori e greu de crezut, toate țin de situații în timpuri diferite.

Amintește-ți de celebrul pictor englez William Blake. El s-a manifestat încă de copil ca o fire visătoare și vizionară: a văzut, odată, un copac plin de îngeri; mai târziu, în catedrala Westminster, i-au apărut vechii regi ai Angliei, și până la bătrânețe a fost înconjurat de făpturi din lumea imaginației, într-o mistică iluzie. El nu a fost privat de șansa de a învăța din propria experiență picturală, și a învățat că tot ceea ce se poate vedea în spațiul de creație este o reflexie a personalității sale în alte personalități, ceea ce în artă se poate

cristaliza ca un fel de găsire a corespondențelor dintre Sine și SupraEu, sau dintre Materie și Spirit.

În opinia mea nu este nicio îndoială că Dumnezeu nu ar exista fără artă și creație, eu admit acest aspect ca pe o bază destul de solidă. Am simțit de multe ori că cineva sau ceva m-a luat de la soare și mi-a asigurat un loc la umbră, fiind astfel pus în ipostaza unui artist care lucrează după așa-numita intuiție - el știe cât de subit și de neașteptat o formă inventată de el îi devine antipatică, cum spunea Kandinsky.

Da, trăim cuprinși în brațe de Dumnezeu dacă îl avem în noi și nu e greu să acceptăm empatia, bunătatea, credința, acceptarea, legile nescrise - chiar și în condiții de umbră, toate ne potențează ca oameni dacă simțim artisticul din natură, și sufletul cald al lui Dumnezeu în razele soarelui.

În ceea ce privește spiritualitatea, personalitatea mea de scriitor poate deveni reflexia unei alte personalități atunci când sinele meu este dezvoltat sau aspiră să se dezvolte la nivelul unui artist care se hrănește cu euforia creației și reușește să facă din creația sa expresia unei voințe divine.

A fi tu însăți un artist nu ține de îndrăzneală și nici de curaj. Ştii cât de diferit se pot comporta oamenii în situații diferite de viață? Nimic în artă nu e dur cu nimeni, oamenii trăiesc, reușesc în viață, doar morții și prostii nu se schimbă. Arta este mereu dusă la un alt nivel, în timp ce creația se descoperă ca o cuvântare coerentă a lui Dumnezeu cu oamenii. Așadar, omul este o bijuterie cu piatră prețioasă dacă ajunge în mâinile cui trebuie, dacă este finisată cu uneltele care trebuie.

Nu este mai puțin adevărat că orice creație se explică totdeauna prin linii și culori, prin imaginație și originalitate. Ce sens are să îmi spui mie că te vezi în ipostaza de artist și că, oarecum, îți lipsește arta? E problema ta cum te vezi în fața șevaletului. Poate că nu faci decât să trăiești, iar viața ți se pare uneori că este o epistolă nedeschisă..

Interiorizarea unei experiențe de creație este o consecință a capacității omului de a-și folosi o parte din simțuri, din trăiri, din gânduri, pentru a contribui la armona universală și a ajunge la acea exaltare a ideii de perfecțiune umană. Arta înseamnă creație, omul înseamnă interioritate, și orice creație se manifestă prin interioritatea cu care avem de-a face în contextul corespondenței dintre Sine și SupraEu, sau dintre Materie și Spirit.

Din toate acestea am vrut să scot în evidență FRUMOSUL, dar nu orice frumos, ci acel frumos al fictivului, al sentimentului că fac parte dintr-o altă existență, mult mai fastuoasă și mai provocatoare decât și-o poate imagina un om normal.

Source: https://neculaifantanaru.com/interiorizarea-unei-experiente-de-creatie.html